

beholdningen skulde paahvile det hele Sogneraad; dette fremgaar af Lovens øvrige Bestemmelser; allerede Lovens § 13, der forudsætter, at et Sogneraad kan nøjes med 6 ordentlige Møder om Aaret, viser, at det ikke ved Loven har kunnet været tilsigtet, at Sogneraadet som Helhed skulde varetage Kassererforretningerne, hvorimod disse Forretninger tillige med den hele Regnskabsførelse maa paahvile Sogneraadets Formand som saadan; ifølge Lovens § 12 er det nemlig Formanden, der skal foranstalte Udførelsen af de af Sogneraadet tagne Beslutninger, hvortil selvfølgelig ogsaa høre saadanne Beslutninger, som medføre Indtægter for Sognekommunen eller forudsætte Udgifter for samme; idet det saaledes er Formandens Pligt at opkræve Sognekommunens Indtægter og udbetale Sognekommunens Udgifter, bliver det heraf en Følge, at ogsaa Opbevaring af Kommunens Kassebeholdning, der i Virkeligheden kun er det Beløb, hvormed Indtægten overskrider Udgiften, maa paahvile Formanden. Ifølge det udtrykkelige Bydende i Lovens § 12 paahviler det endvidere Formanden at føre de fornødne Regnskabsbøger, der konstatere Kassebeholdningen.

Hvor der ikke ifølge særlig Vedtægt maatte være truffet anden Ordning (jfr. Lovens § 14), er Formanden saaledes ifølge Lovens Bestemmelser saavel Sognekommunens Regnskabsfører som dens Kasserer, men heraf følger, at det umiddelbare Ansvar for Kassebeholdningen paahviler Formanden, da saadant Ansvar efter Sagens Natur kun kan paahvile den, hvem det rettelig er overdraget at opbevare Kassebeholdningen.

Om der nu end herefter ikke kan siges at paahvile Sogneraadets øvrige Medlemmer umiddelbart noget Ansvar for Kassebeholdningen, ville de dog, saavel i Forening som hver for sig, kunne paadrage sig et saadant Ansvar ved deres særlige Forhold, navnlig ved Tilsidesættelse af den dem paahvilende Pligt til efter Evne at sikre og beskytte Kommunens Interesser. I denne Henseende skal man særlig fremhæve, at naar Landkommunalloven har villet, at Kommunens Kassebeholdning skal betros Formanden, hviler denne Ordning paa den bestemte Forudsætning, at Sogneraadets Medlemmer ved Valget af Formanden ville tage Hensyn til, at Formanden bør være en paalidelig og vederhæftig Mand og tillige, at hans økonomiske Stilling ikke er en saadan, som kan friste ham til Misbrug af den ham betroede Kassebeholdning; tilsidesætter et Medlem ved Valget af Formand vitterlig det nævnte Hensyn, vil han derved utvivlsomt paadrage sig Ansvar for Kassebeholdningen. Medlemmerne have dernæst Myndighed til ved almindelig Sogneraadbeslutning at bestemme, at der føres et stadigt Tilsyn med Kommunens Kassebeholdning; det kan saaledes vedtages, at Kassebogen skal være til Stede i hvert ordentligt Sogneraadsmøde, for at det kan paases, at Formanden ikke sidder inde med større Beholdning end nødvendigt, ligesom ogsaa at Formanden i Mødet skal paavise, at Kassebeholdningen er til Stede; ethvert Medlem er berettiget til at stille Forslag om et saadant Tilsyn, og det kan blive Pligt for ham at stille Forslag herom, naar han er eller bliver vidende om saadanne Forhold, som særlig kunne begrunde Tilsynet.

Sluttelig skal man dog ikke lade ubemærket, at Viborg Overret i tvende Domme af 4. August 1884 og 3. August 1885 (Ugeskrift for Retsvæsen 1884 Pag. 1033 og 1885; Pag. 1083) har udtalt sig for, at der skulde paahvile Sogneraadets samtlige Medlemmer et solidarisk Ansvar for Kommunens Kassebeholdning.

Af de i Slutningen af den foran anførte Skrivelse omtalte tvende Overretsdomme skal man anføre Hovedindholdet af den førstnævnte Dom. Det er i denne antaget, at der efter Lovgivningen og Forholdets Natur paahviler samtlige Medlemmer af et Sogneraad et solidarisk Ansvar ikke blot med Hensyn til Kommunens egentlige Kapitalformue, jfr. Landkommunallovens § 29, men ogsaa med Hensyn til de Midler, der maatte være betroede et enkelt Medlem, ogsaa Formanden til umiddelbar Anvendelse eller til Opbevaring, medmindre et lidt Tab i Forhold til alle eller nogle af Medlemmerne maa betragtes som hændeligt, saasom hvor det er bevirket ved en Naturbegivenhed eller en Forbrydelse, der ikke ved Anvendelsen af tilbørlig Agtpaagivenhed kunde have været afværget. I det i Dommen omhandlede Tilfælde, hvor en Sogneraadetsformand, hvem Raadet havde betroet Kassererforretningerne, havde benyttet sig af denne Stilling til at